

Κεφάλαιο 3

Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ

I. Επανόρθωση χωρίς θυσίες

1. Ένα ακόμα σημείο πρέπει να γίνει απόλυτα ξεκάθαρο πριν μπορέσει να εξαλειφθεί κάθε υπόλειμμα φόβου σε σχέση με τα θαύματα. Αυτό που εξασφάλισε την Επανόρθωση δεν ήταν η σταύρωση, ήταν η ανάσταση. Πολλοί ειλικρινείς Χριστιανοί το έχουν παρεξηγήσει αυτό. Όποιος είναι ελευθερωμένος από την πίστη στην έλλειψη δεν μπορεί να κάνει αυτό το λάθος. Αν δούμε την σταύρωση από αυτή την αντεστραμμένη άποψη, όντως φαίνεται σαν ο Θεός να επέτρεψε, ακόμα και να ενθάρρυνε έναν από τους Υιούς Του να υποφέρει διότι αυτός ήταν καλός. Αυτή η ιδιαίτερα ατυχής ερμηνεία, η οποία προέκυψε από προβολή, έχει οδηγήσει πολλούς ανθρώπους να φοβούνται πικρά τον Θεό. Τέτοιες αντιθρησκευτικές απόψεις μπαίνουν σε πολλές θρησκείες. Όμως οι αληθινοί Χριστιανοί θα έπρεπε να σταματήσουν και να ρωτήσουν «Πως είναι δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο;» Είναι δυνατόν ο Θεός ο Ίδιος να είναι ικανός για τέτοιου είδους σκέψη για την οποία Αυτός ο Ίδιος έχει δηλώσει ότι είναι ανάξια για τον Υιό Του;

2. Η καλύτερη άμυνα, όπως πάντα, δεν είναι να επιτεθείς την άποψη κάποιου άλλου, αλλά να προστατεύσεις την αλήθεια. Δεν είναι συνετό να δέχεσαι οποιαδήποτε άποψη αν χρειάζεται να αντιστρέψεις ένα ολόκληρο σύστημα αναφοράς για να την δικαιώσεις. Αυτή η διαδικασία είναι οδυνηρή στις πιο δευτερεύουσες εφαρμογές της και πραγματικά τραγική σε ευρύτερη κλίμακα. Η καταδίωξη πολύ συχνά καταλήγει σε μια προσπάθεια να «δικαιώσεις» την τρομερή παρεξήγηση ότι ο Θεός ο Ίδιος καταδίωξε τον Ίδιο Του τον Υιό για χάρη της σωτηρίας. Οι λέξεις από μόνες τους δεν έχουν σημασία. Αυτό ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να ξεπεραστεί διότι, παρόλο που το λάθος το ίδιο δεν είναι δυσκολότερο να διορθωθεί από οποιοδήποτε άλλο, πολλοί έχουν δείξει απροθυμία να το ξεφορτωθούν εξαιτίας της σημαντικής αξίας του ως άμυνα. Σε πιο ήπιες μορφές κάποιος γονέας λέει, «Αυτό με πονάει περισσότερο από ό,τι πονάει εσένα», και νιώθει αθωωμένος όταν χτυπά ένα παιδί. Πιστεύεις πως ο Πατέρας μας πραγματικά σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο; Είναι πολύ βασικό να απαλλαγείς από τέτοιες σκέψεις για να σιγουρευτούμε ότι τίποτα τέτοιο δεν παραμένει στο νου σου. Εγώ δεν «τιμωρήθηκα» επειδή **εσύ** ήσουν κακός. Το μάθημα της καλοσύνης που διδάσκει η Επανόρθωση, χάνεται αν μολυνθεί με αυτό το είδος της διαστρέβλωσης.

3. Η δήλωση «Η εκδίκηση είναι δική μου, είπε ο Κύριος» είναι μια παρεξήγηση με την οποία κάποιος μεταθέτει το δικό του «κακό» παρελθόν στον Θεό. Το «κακό» παρελθόν δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Αυτός δεν το δημιουργήσε και δεν το στηρίζει. Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. Δεν κρατά εναντίον σου τις «κακές» σου πράξεις. Είναι ποτέ δυνατόν να τις κρατούσε ενάντια σε μένα; Σιγουρέψου πόσο εντελώς αδύνατη είναι αυτή η υπόθεση, και πόσο προκύπτει ολοκληρωτικά από προβολή. Αυτό το είδος σφάλματος είναι υπεύθυνο για μια σειρά από σχετικά σφάλματα, συμπεριλαμβανομένης και της πίστης ότι ο Θεός απέρριψε τον Αδάμ και τον εξεδίωξε από τον Κήπο της Εδέμ. Γι αυτό πολλές φορές ίσως πιστεύεις ότι σε κατευθύνω λάθος. Έχω κάνει κάθε προσπάθεια να χρησιμοποιήσω λόγια που είναι σχεδόν αδύνατον να υποστούν διαστρέβλωση, αλλά πάντα έχεις την δυνατότητα να παραμορφώνεις τα σύμβολα αν το επιθυμείς.

4. Η θυσία είναι μια έννοια εντελώς άγνωστη στον Θεό. Προκύπτει αποκλειστικά από τον φόβο, και οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς. Η οποιαδήποτε είδους θυσία αποτελεί μια παραβίαση της νοθεσίας μου να είστε ελεήμονες όπως και ο Πατέρας σας στον Ουρανό είναι ελεήμων. Υπήρξε δύσκολο σε πολλούς Χριστιανούς να συνειδητοποιήσουν ότι αυτό ισχύει για τον εαυτό τους. Οι καλοί δάσκαλοι ποτέ δεν τρομοκρατούν τους μαθητές τους. Το να τρομοκρατείς σημαίνει ότι επιτίθεσαι, και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την απόρριψη αυτού που προσφέρει ο δάσκαλος. Το αποτέλεσμα είναι η αποτυχία της μάθησης.

5. Σωστά με έχουν ονομάσει «ο Αμνός του Θεού που πήρε πάνω του τις αμαρτίες του κόσμου», αλλά εκείνοι που αναπαριστούν τον αμνό με κηλίδες αίματος δεν κατανοούν την σημασία του συμβόλου. Η σωστή του σημασία είναι ότι είναι ένα πολύ απλό σύμβολο που

μιλά για την αθωότητά μου. Το λιοντάρι και ο αμνός που είναι ξαπλωμένοι μαζί συμβολίζουν ότι η δύναμη και η αθωότητα δεν βρίσκονται σε σύγκρουση, αλλά ζουν με φυσικότητα ειρηνικά. Το «Ευλογημένοι είναι οι αγνοί στην καρδιά διότι θα δουν τον Θεό» είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε το ίδιο πράγμα. Ένας αγνός νους γνωρίζει την αλήθεια και αυτή είναι η δύναμή του. Δεν συγχέει την καταστροφή με την αθωότητα διότι συνδέει την αθωότητα με την δύναμη, και όχι με την αδυναμία.

6. Η αθωότητα είναι ανίκανη να θυσιάσει οτιδήποτε, διότι ο αθώος νους έχει τα πάντα και αγωνίζεται μόνο για να προστατέψει την ολότητά του. Δεν μπορεί να προβάλλει. Μπορεί μόνο να τιμά τους άλλους νόες, διότι η τιμή είναι ο φυσικός χαιρετισμός εκείνων που αληθινά αγαπιούνται προς τους άλλους που είναι σαν αυτούς. Ο αμνός «πήρε πάνω του τις αμαρτίες του κόσμου» με την έννοια ότι η κατάσταση αθωότητας, ή χάριτος, είναι αυτή στην οποία η έννοια της Επανόρθωσης είναι απόλυτα προφανής. Η Επανόρθωση είναι εξ ολοκλήρου αναμφίβολη. Είναι απόλυτα ξεκάθαρη διότι υπάρχει στο φως. Μόνο οι προσπάθειες να την κρύψουν στο σκοτάδι την έχουν κάνει απρόσιτη σε εκείνους που δεν επιλέγουν να δουν.

7. Η ίδια η Επανόρθωση ακτινοβολεί μόνο αλήθεια. Άρα εκπροσωπεί την απουσία κινδύνου και εκπέμπει μόνο ευλογία. Δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό αν απέρριε από οτιδήποτε άλλο εκτός από τέλεια αθωότητα. Η αθωότητα είναι σοφία διότι δεν έχει επίγνωση του κακού, και το κακό δεν υπάρχει. Έχει, όμως, απόλυτη επίγνωση για κάθε τι αληθινό. Η ανάσταση απέδειξε ότι τίποτα δεν μπορεί να καταστρέψει την αλήθεια. Το καλό μπορεί να αντέξει σε κάθε μορφή κακού, όπως το φως καταργεί τις μορφές του σκοταδιού. Επομένως η Επανόρθωση είναι το τέλει μάθημα. Είναι η τελική απόδειξη ότι όλα τα άλλα μαθήματα που δίδαξα είναι αληθινά. Αν μπορείς να δεχτείς αυτή την μία γενίκευση τώρα, δεν θα υπάρξει ανάγκη να μάθεις από πολλά μικρότερα μαθήματα. Αν το πιστέψεις αυτό απελευθερώνεσαι από όλα τα σφάλματα.

8. Η αθωότητα του Θεού είναι η αληθινή κατάσταση του νου του Υιού Του. Σε αυτή την κατάσταση ο νους σου γνωρίζει τον Θεό, διότι ο Θεός δεν είναι συμβολικός· είναι Πραγματικότητα. Γνωρίζοντας τον Υιό Του έτσι όπως είναι, συνειδητοποιείς ότι η Επανόρθωση, όχι η θυσία, είναι το μόνο δώρο που αρμόζει στο βωμό του Θεού, εκεί όπου δεν ανήκει τίποτα άλλο εκτός από την τελειότητα. Η κατανόηση των αθώων είναι αλήθεια. Αυτός είναι ο λόγος που οι βωμοί τους ακτινοβολούν πραγματικά.

II. Τα Θαύματα σαν Μέσον Ορθής Αντίληψης

1. Έχω δηλώσει ότι οι βασικές ιδέες που αναφέρονται σε αυτά τα μαθήματα δεν έχουν διαβαθμίσεις. Συγκεκριμένες θεμελιώδεις έννοιες δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές με βάση τα αντίθετα τους. Είναι αδύνατον να συλλάβεις το φως και το σκοτάδι ή τα πάντα και το τίποτα σαν αλληλοεξαρτώμενες πιθανότητες. Ή είναι όλα σωστά ή λάθος. Είναι βασικό να καταλάβεις ότι ο τρόπος σκέψης σου θα είναι λανθασμένος μέχρι να αφοσιωθείς στο ένα ή το άλλο. Βέβαια, μια σταθερή αφοσίωση στο σκοτάδι και το τίποτα είναι αδύνατη. Δεν έχει υπάρξει ποτέ κανένας που στην ζωή του δεν βίωσε **κάπο ο** φως και **κάπο ο** (κάποια εμπειρία)κάτι. Κανένας, λοιπόν, δεν είναι ικανός να αρνηθεί εντελώς την αλήθεια, ακόμα κι αν πιστεύει ότι είναι.

2. Η αθωότητα δεν είναι μονομερής ιδιότητα. Δεν είναι πραγματική **μέχρι** να γίνει καθολική. Οι εν μέρει αθώοι έχουν την τάση να είναι αρκετά ανόητοι μερικές φορές. Μόνο όταν η αθωότητά τους γίνει αντίληψη πραγμάτων συμπαντικής εμβέλειας γίνεται σοφία. Η αθώα ή ορθή αντίληψη σημαίνει ότι ποτέ δεν αντιλαμβάνεσαι εσφαλμένα και ότι πάντα βλέπεις σωστά. Πιο απλά, σημαίνει ότι δεν βλέπεις ποτέ αυτό που δεν υπάρχει, και βλέπεις πάντα αυτό που υπάρχει.

3. Όταν σου λείπει η εμπιστοσύνη για το τι θα κάνει κάποιος, επιβεβαιώνεις την πεποίθησή σου ότι αυτός δεν βρίσκεται σε ορθό νου. Αυτή δεν είναι καθόλου μια στάση που βασίζεται στα θαύματα. Επίσης έχει την καταστροφική άρνηση της δύναμης του θαύματος. Το θαύμα αντιλαμβάνεται τα πάντα έτσι όπως είναι. Αν δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από την αλήθεια, η ορθή κατάσταση της όρασης δεν βλέπει παρά μόνο την τελειότητα. Έχω πει ότι μόνο ό,τι δημιουργεί ο Θεός ή ό,τι δημιουργείς εσύ με το ίδιο Θέλημα υπάρχει πραγματικά. Αυτό, λοιπόν, είναι το μόνο που βλέπουν οι αθώοι. Δεν υποφέρουν από διαστερβλωμένη αντίληψη.

4. Φοβάσαι το Θέλημα του Θεού διότι έχεις χρησιμοποιήσει τον δικό σου νου, τον οποίο Εκείνος δημιούργησε όμοιο με τον δικό Του, για να δημιουργήσεις εσφαλμένα. Ο νους μπορεί να δημιουργεί εσφαλμένα μόνο αν πιστεύει ότι δεν είναι ελεύθερος. Ένας «αιχμάλωτος» νους δεν είναι ελεύθερος διότι έχει καταλειφθεί, ή εμποδιστεί, από τον ίδιο του τον εαυτό.

Επομένως είναι περιορισμένος και η θέληση δεν είναι ελεύθερη να εκδηλωθεί. Το να είσαι ένα σημαίνει να έχεις ένα νου και μια θέληση. Όταν η Θέληση της Υιότητας και του Πατέρα είναι ένα, η τέλεια αρμονία τους είναι ο Παράδεισος.

5. Τίποτα δεν μπορεί να επικρατήσει ενάντια σε κάποιο Υιό του Θεού που εμπιστεύεται την φροντίδα του πνεύματός του στα Χέρια του Πατέρα του. Κάνοντας αυτό, ο νους αφυπνίζεται από τον ύπνο του και θυμάται τον Δημιουργό του. Κάθε αίσθηση διαχωρισμού εξαφανίζεται. Ο Υιός του Θεού είναι τμήμα της Αγίας Τριάδας, αλλά η Ίδια η Τριάδα είναι ένα. Δεν υπάρχει σύγχυση μέσα στα Επίπεδα Της, διότι έχουν ένα Νου και ένα Θέλημα. Αυτός ο ενοποιημένος σκοπός δημιουργεί τέλεια ολοκλήρωση και εξασφαλίζει την ειρήνη του Θεού. Όμως αυτό το όραμα μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνο από τους πραγματικά αθώους. Επειδή οι καρδιές τους είναι αγνές, οι αθώοι υπερασπίζονται την ορθή αντίληψη αντί να αμύνονται ενάντια σε αυτή. Έχοντας κατανοήσει το μάθημα της Επανόρθωσης έχουν απαλλαγεί από επιθυμία για επίθεση, άρα βλέπουν αληθινά. Αυτό εννοεί η Βίβλος όταν λέει, «Όταν αυτός εμφανιστεί (ή γίνει αντιληπτός) εμείς θα είμαστε σαν αυτόν, διότι θα τον βλέπουμε όπως είναι.»

6. Ο τρόπος για να διορθώσεις τις διαστρεβλώσεις είναι να αποσύρεις την πίστη σου από αυτές και να την επενδύσεις μόνο σε ό,τι είναι αληθινό. Δεν μπορείς να κάνεις αληθινό το αναληθές. Αν είσαι πρόθυμος να δεχτείς ό,τι είναι αληθινό σε όλα όσα αντιλαμβάνεσαι, τότε επιτρέπεις να γίνει αληθινό για σένα. Η αλήθεια ξεπερνά κάθε σφάλμα, και εκείνοι που ζουν μέσα στο σφάλμα και στην κενότητα ποτέ δεν μπορούν να βρουν ανακούφιση που να διαρκεί. Αν αντιλαμβάνεσαι ορθά ακυρώνεις τις λάθος αντιλήψεις για τον εαυτό σου και για τους άλλους συγχρόνως. Επειδή τους βλέπεις έτσι όπως είναι, τους προσφέρεις την αποδοχή για την αλήθεια τους έτσι ώστε να μπορέσουν να την δεχτούν και οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Αυτήν την θεραπεία επιφέρει το θαύμα.

III. Αντίληψη εναντίον Γνώσης

1. Μέχρι στιγμής, έχουμε δώσει έμφαση στην αντίληψη, και έχουμε πει πολύ λίγα για την γνώση. Αυτό συμβαίνει διότι η αντίληψη πρέπει να μπει σε ορθή βάση πριν μπορέσεις να γνωρίσεις οτιδήποτε. Το να γνωρίζεις σημαίνει ότι είσαι σίγουρος. Η αβεβαιότητα δείχνει ότι δεν γνωρίζεις. Η γνώση είναι δύναμη διότι είναι βέβαιη, και η βεβαιότητα είναι δύναμη. Η αντίληψη είναι προσωρινή. Σαν ιδιότητα της πίστης στον χώρο και τον χρόνο, υπόκειται είτε στον φόβο είτε στην αγάπη. Οι διαστρεβλωμένες αντιλήψεις παράγουν φόβο και οι ορθές προωθούν την αγάπη, αλλά καμία από τις δύο δεν φέρνει την βεβαιότητα διότι όλη η αντίληψη ποικίλει. Γι αυτό και δεν είναι γνώση. Η ορθή αντίληψη είναι η βάση για την γνώση, αλλά το να γνωρίζεις είναι η επιβεβαίωση της αλήθειας και βρίσκεται πέρα από κάθε αντίληψη.

2. Όλες σου οι δυσκολίες προέρχονται από το γεγονός ότι δεν αναγνωρίζεις τον εαυτό σου, τον αδελφό σου ή τον Θεό. Το να αναγνωρίζεις σημαίνει να «γνωρίζεις ξανά», υπονοώντας ότι ήξερες από πριν. Μπορείς να δεις με πολλούς τρόπους διότι η αντίληψη χρησιμοποιεί την ερμηνεία, και αυτό σημαίνει ότι δεν είναι ούτε ολοκληρωμένη ούτε συνεπής. Το θαύμα, όντας ένας τρόπος να αντιλαμβάνεσαι, δεν είναι γνώση. Είναι η σωστή απάντηση σε μια ερώτηση, αλλά όταν γνωρίζεις δεν ρωτάς. Το να θέτεις τις ψευδαισθήσεις υπό αμφισβήτηση, είναι το πρώτο βήμα στην κατάργησή τους. Το θαύμα, ή η σωστή απάντηση, τις διορθώνει. Εφόσον οι αντιλήψεις αλλάζουν, η εξάρτησή τους από τον χρόνο είναι προφανής. Το πώς αντιλαμβάνεσαι την κάθε χρονική στιγμή καθορίζει ό,τι κάνεις, και οι πράξεις συμβαίνουν μέσα στον χρόνο. Η γνώση είναι άχρονη, διότι η βεβαιότητα δεν είναι αμφισβητήσιμη. Γνωρίζεις όταν έχεις πάψει να κάνεις ερωτήσεις.

3. Ο νους που ρωτά αντιλαμβάνεται τον εαυτό του μέσα στον χρόνο, επομένως ψάχνει για μελλοντικές απαντήσεις. Ο κλειστός νους πιστεύει ότι το μέλλον και το παρόν θα είναι τα ίδια. Αυτό εξασφαλίζει μια φαινομενικά σταθερή κατάσταση που είναι συνήθως μια προσπάθεια να εξισορροπήσει έναν θεμελιώδη φόβο ότι το μέλλον θα είναι χειρότερο από το παρόν. Αυτός ο φόβος αναχαιτίζει κάθε τάση για ερώτηση και αμφισβήτηση.

4. Η ορθή όραση είναι η φυσική αντίληψη της πνευματικής όρασης, αλλά εξακολουθεί να είναι μια διόρθωση, παρά ένα γεγονός. Η πνευματική όραση είναι συμβολική, και επομένως δεν είναι εργαλείο για την γνώση. Είναι, όμως, ένα μέσο ορθής αντίληψης, το οποίο προκαλείται με το θαύμα. Ένα «όραμα του Θεού» είναι μάλλον ένα θαύμα παρά μια αποκάλυψη. Το γεγονός ότι η αντίληψη αναμινύεται έστω και ελάχιστα αφαιρεί αυτή την εμπειρία από την σφαίρα της γνώσης. Αυτός είναι ο λόγος που τα οράματα, όσο ιερά και να είναι, δεν έχουν διάρκεια.

5. Η Βίβλος σου λέει να γνωρίσεις τον εαυτό σου ή να είσαι βέβαιος. Η βεβαιότητα είναι πάντα εκ Θεού. Όταν αγαπάς κάποιον τον έχεις αντιληφθεί έτσι όπως είναι, και αυτό σου δίνει την δυνατότητα να τον γνωρίσεις. Μέχρι να τον αντιληφθείς πρώτα έτσι όπως είναι, δεν μπορείς να τον γνωρίσεις. Όσο κάνεις ερωτήσεις γι αυτόν υπονοείς ξεκάθαρα ότι δεν γνωρίζεις τον Θεό. Η βεβαιότητα δεν απαιτεί δράση. Όταν λες ότι ενεργείς με βάση την γνώση, τότε πραγματικά συγχέεις την γνώση με την αντίληψη. Η γνώση παρέχει την δύναμη για δημιουργική σκέψη, αλλά όχι για την ορθή πράξη. Η αντίληψη, τα θαύματα και οι πράξεις έχουν πολύ στενή σχέση. Η γνώση είναι το αποτέλεσμα αποκάλυψης και προκαλεί μόνο σκέψη. Ακόμα και στην πιο πνευματική της μορφή η αντίληψη περιλαμβάνει και το σώμα. Η γνώση προέρχεται από τον βωμό μέσα σου και είναι άχρονη διότι είναι βέβαιη. Το να αντιλαμβάνεσαι την αλήθεια δεν είναι το ίδιο με το να την γνωρίζεις.

6. Η ορθή αντίληψη είναι απαραίτητη πριν μπορέσει ο Θεός να επικοινωνήσει άμεσα με τους βωμούς Του, τους οποίους εγκατέστησε στους Υιούς Του. Εκεί μπορεί να επικοινωνήσει την βεβαιότητά Του, και η γνώση Του θα φέρει αναμφισβήτητη την ειρήνη. Ο Θεός δεν είναι ξένος προς του Υιούς Του, και οι Υιοί Του δεν είναι ξένοι ο ένας προς τον άλλον. Η γνώση προηγείτο και της αντίληψης και του χρόνου, και στο τέλος θα αντικαταστήσει και τα δύο. Αυτή είναι η πραγματική σημασία του «Άλφα και του Ωμέγα, της αρχής και του τέλους», και του «Εγώ είμαι πριν τον Αβραάμ». Η αντίληψη μπορεί και πρέπει να σταθεροποιηθεί, αλλά η γνώση είναι σταθερή. Το «Να φοβάσαι τον Θεό και να τηρείς τις εντολές Του» γίνεται «Γνώρισε τον Θεό και δέξου την βεβαιότητά Του.»

7. Αν επιτίθεσαι στο σφάλμα μέσα σε κάποιον άλλον, τότε θα βλάψεις τον εαυτό σου. Δεν μπορείς να γνωρίσεις τον αδελφό σου όταν του επιτίθεσαι. Η επίθεση γίνεται πάντα εναντίον κάποιου ξένου. Τον κάνεις εσύ ξένο με το να τον αντιλαμβάνεσαι λανθασμένα, κι έτσι δεν μπορείς να τον γνωρίσεις. Και επειδή τον έχεις κάνει ξένο τον φοβάσαι. Όταν τον αντιληφθείς σωστά, τότε θα μπορείς να τον γνωρίσεις. Δεν υπάρχουν ξένοι στην δημιουργία του Θεού. Για να δημιουργείς κι εσύ έτσι όπως Αυτός δημιούργησε μπορείς να δημιουργείς μόνο ό,τι γνωρίζεις, και επομένως να το δέχεσαι σαν δικό σου. Ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του με απόλυτη βεβαιότητα. Τα δημιούργησε γνωρίζοντάς τα. Τα αναγνωρίζει τέλεια. Όταν αυτά δεν αναγνωρίζουν το ένα το άλλο, δεν αναγνωρίζουν ούτε Αυτόν.

IV. Σφάλμα και Εγώ

1. Οι ικανότητες που έχεις τώρα είναι μόνο σκιές της πραγματικής σου δύναμης. Όλες σου οι τωρινές λειτουργίες είναι διαιρεμένες και επιδέχονται αμφισβήτηση και αμφιβολία. Αυτό συμβαίνει διότι δεν είσαι βέβαιος για το πώς να τις χρησιμοποιήσεις, επομένως δεν είσαι ικανός για την γνώση. Ακόμα, δεν είσαι ικανός για την γνώση διότι ακόμα μπορείς να αντιλαμβάνεσαι χωρίς αγάπη. Η αντίληψη δεν υπήρχε πριν ο διαχωρισμός εισάγει διαβαθμίσεις, απόψεις και παύσεις. Το πνεύμα δεν έχει επίπεδα, και όλη η σύγκρουση προκύπτει από την αντίληψη των επιπέδων. Μόνο τα Επίπεδα της Τριάδας μπορούν να έχουν ενότητα. Τα επίπεδα που έχουν δημιουργηθεί από τον διαχωρισμό δεν γίνεται παρά να συγκρούονται. Αυτό συμβαίνει διότι δεν έχουν νόημα το ένα για το άλλο.

2. Η συνειδητότητα, το επίπεδο αντίληψης, ήταν η πρώτη διάσπαση που εισήχθη μέσα στο νου μετά από τον διαχωρισμό, κάνοντας τον νου περισσότερο να αντιλαμβάνεται παρά να δημιουργεί. Η συνειδητότητα πολύ σωστά ορίζεται ως τομέας του εγώ. Το εγώ είναι μια λανθασμένη προσπάθεια του νου σου, να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου έτσι όπως επιθυμείς να είσαι, αντί για το πως είσαι πραγματικά. Εν τούτοις, μπορείς να γνωρίζεις τον εαυτό σου μόνο έτσι όπως είναι πραγματικά, διότι αυτό είναι το μόνο για το οποίο μπορείς να είσαι βέβαιος. Όλα τα άλλα **ε να** υπό αμφισβήτηση.

3. Το εγώ, η όψη αμφισβήτησης του εαυτού μετά τον διαχωρισμό, που κατασκευάστηκε και δεν δημιουργήθηκε, είναι ικανό να κάνει ερωτήσεις αλλά όχι να αντιλαμβάνεται ουσιαστικές απαντήσεις, διότι αυτές χρειάζονται γνώση που δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή (από το εγώ). Επομένως, ο νους βρίσκεται σε σύγχυση, διότι μόνο η Ενότητα του νου δύναται να είναι χωρίς σύγχυση. Ένας διαχωρισμένος ή διχασμένος νους **πρέπει** να βρίσκεται σε σύγχυση. Είναι αναγκαστικά αβέβαιος για το ποιος είναι. Πρέπει να βρίσκεται σε σύγκρουση διότι βρίσκεται σε ασυμφωνία με τον εαυτό του. Αυτό κάνει τις πλευρές του ξένες την μία προς την άλλη, και αυτή είναι η ουσία της επιρρέπειας στον φόβο, κατά την οποία η επίθεση είναι πάντα δυνατή. Έχεις κάθε λόγο να νιώθεις φοβισμένος έτσι όπως αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου. Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορείς να ξεφύγεις από τον φόβο μέχρι να συνειδητοποιήσεις ότι δεν δημιούργησες εσύ τον εαυτό σου και ούτε θα μπορούσες. Ποτέ δεν

θα μπορέσεις να κάνεις τις εσφαλμένες αντιλήψεις σου αληθινές, και η δημιουργία σου βρίσκεται πέρα από το σφάλμα σου. Γι αυτό πρέπει εν τέλει να επιλέξεις να θεραπεύσεις τον διαχωρισμό.

4. Την ορθή κατάσταση του νου δεν πρέπει να την συγχέεις με το νου που γνωρίζει, επειδή αυτή ισχύει μόνο στην ορθή αντίληψη. Μπορείς να βρίσκεσαι σε ορθή ή λανθασμένη κατάσταση του νου, και ακόμα και αυτό υπόκειται σε διαβαθμίσεις, δείχνοντας καθαρά ότι δεν αφορούν την γνώση. Ο όρος «ορθή κατάσταση του νου» χρησιμοποιείται σωστά ως η διόρθωση για την «λανθασμένη κατάσταση του νου», και εφαρμόζεται στην κατάσταση του νου που επιφέρει ακριβή αντίληψη. Η ορθή αντίληψη είναι προσανατολισμένη στα θαύματα διότι θεραπεύει την λανθασμένη αντίληψη, και αυτό είναι πραγματικά ένα θαύμα σχετικά με το πώς αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου.

5. Η αντίληψη πάντα περιλαμβάνει κάποια λανθασμένη χρήση του νου, διότι φέρνει το νου σε κατάσταση αβεβαιότητας. Ο νους είναι πολύ δραστήριος. Όταν επιλέγει να είναι διαχωρισμένος επιλέγει να αντιλαμβάνεται. Μέχρι τότε επιθυμεί μόνο να γνωρίζει. Έπειτα μπορεί μόνο να επιλέγει διφορούμενα, και ο μόνος τρόπος να βγει από την αμφιβολία είναι η καθαρή αντίληψη. Ο νους επιστρέφει στην σωστή του λειτουργία μόνο όταν επιθυμεί να γνωρίζει. Αυτό τον θέτει στην υπηρεσία του πνεύματος, όπου η αντίληψη μετατρέπεται. Ο νους επιλέγει να διχάζει τον εαυτό του όταν επιλέγει να φτιάξει τα δικά του επίπεδα. Αλλά δεν θα μπορούσε να διαχωριστεί ολοκληρωτικά από το πνεύμα, διότι από το πνεύμα αντλεί ολόκληρη την δύναμή του για να κατασκευάζει ή να δημιουργεί. Ακόμα και στην εσφαλμένη δημιουργία ο νους επιβεβαιώνει την Πηγή του, ειδάλλως θα σταματούσε να υπάρχει. Αυτό είναι αδύνατον, διότι ο νους ανήκει στο πνεύμα το οποίο δημιούργησε ο Θεός, επομένως είναι αιώνιο.

6. Η ικανότητα να αντιλαμβάνεσαι έδωσε δυνατότητα «ύπαρξης» στο σώμα, διότι πρέπει να αντιλαμβάνεσαι **κάτ** και **με** κάτι. Αυτός είναι ο λόγος που η αντίληψη περιλαμβάνει μια ανταλλαγή ή ερμηνεία, που η γνώση δεν χρειάζεται. Η ερμηνευτική λειτουργία της αντίληψης, μια παραμορφωμένη μορφή δημιουργίας, σου επιτρέπει, λοιπόν, να ερμηνεύεις το σώμα ως εαυτό σου σε μια προσπάθεια να διαφύγεις από την σύγκρουση που έχεις προξενήσει. Το πνεύμα, το οποίο γνωρίζει, δεν θα μπορούσε να συμφιλωθεί με αυτή την απώλεια δύναμης, διότι δεν είναι ικανό για το σκοτάδι. Αυτό καθιστά το πνεύμα σχεδόν απρόσιτο στο νου και απόλυτα απρόσιτο στο σώμα. Επομένως, το πνεύμα γίνεται αντιληπτό ως απειλή, διότι το φως καταργεί το σκοτάδι απλά δείχνοντας σου ότι δεν βρίσκεται εκεί. Η αλήθεια πάντα ξεπερνά το σφάλμα με αυτό τον τρόπο. Αυτό δεν μπορεί να γίνει μια ενεργητική διαδικασία διόρθωσης διότι, όπως έχω ήδη τονίσει, η γνώση δεν πράττει τίποτα. Μπορεί να γίνει αντιληπτή ως ο επιτεθείς, αλλά δεν γίνεται να επιτεθεί. Αυτό που εσύ αντιλαμβάνεσαι ως επίθεση της, είναι η δική σου ακαθόριστη αναγνώριση ότι η γνώση πάντα μπορεί να επιστρέψει στην μνήμη σου, εφόσον δεν έχει ποτέ καταστραφεί.

7. Ο Θεός και οι δημιουργίες Του πάντα παραμένουν ασφαλείς, και επομένως γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει καμιά εσφαλμένη δημιουργία. Η αλήθεια δεν μπορεί να αντιμετωπίσει σφάλματα που θέλεις. Εγώ ήμουν ένας άνθρωπος που θυμήθηκε το πνεύμα και την γνώση του. Ως άνθρωπος δεν επιχείρησα να αντιδράσω στο σφάλμα με την γνώση, αλλά να διορθώσω το σφάλμα από την ρίζα του. Απέδειξα και την αδυναμία του σώματος και την δύναμη του νου. Ενώνοντας την θέλησή μου με εκείνη του Δημιουργού μου, θυμήθηκα φυσικά το πνεύμα και τον πραγματικό του σκοπό. Δεν μπορώ να ενώσω την δική σου θέληση με του Θεού, για σένα, αλλά μπορώ να διαγράψω όλες τις εσφαλμένες αντιλήψεις από το νου σου αν εσύ τον φέρεις κάτω από την καθοδήγησή μου. Μόνο οι λανθασμένες αντιλήψεις σου στέκουν εμπόδιο στον δρόμο σου. Χωρίς αυτές η επιλογή σου είναι βέβαιη. Η υγιής αντίληψη επιφέρει και υγιή επιλογή. Δεν μπορώ να διαλέξω εγώ για σένα, αλλά μπορώ να σε βοηθήσω να πάρεις την δική σου σωστή απόφαση. Το «Πολλοί καλούνται αλλά λίγοι είναι οι εκλεκτοί» θα έπρεπε να είναι, «Όλοι καλούνται αλλά λίγοι επιλέγουν ν' ακούσουν». Επομένως, δεν επιλέγουν σωστά. Οι «εκλεκτοί» είναι απλά εκείνοι που επιλέγουν σωστά συντομότερα. Οι ορθοί νόες μπορούν να το κάνουν αυτό τώρα, και θα βρουν ανάπαυση μέσα στην ψυχή τους. Ο Θεός σε γνωρίζει μόνο μέσα στην ειρήνη, και αυτή είναι η πραγματικότητά σου.

Υ.Πέρα από την Αντίληψη

1. Έχω πει ότι οι ικανότητες που έχεις είναι μόνο σκιές της πραγματικής σου δύναμης, και ότι η αντίληψη, η οποία εκ φύσεως βασίζεται στην κρίση, άρχισε μόνο μετά τον διαχωρισμό. Από τότε κανένας δεν είναι σίγουρος για τίποτα. Έχω ήδη διευκρινίσει ότι η ανάσταση ήταν το

μέσον επιστροφής στην γνώση, η οποία επιτεύχθηκε από την ένωση της δικής μου θέλησης με του Πατέρα. Τώρα μπορούμε να ορίσουμε την διάκριση που θα ξεκαθαρίσει κάποιες από τις μετέπειτα δηλώσεις μας.

2. Μετά τον διαχωρισμό, οι λέξεις «δημιουργώ» και «φτιάχνω» είναι σε σύγχυση. Όταν φτιάχνεις κάτι, το κάνεις εξαιτίας κάποιας συγκεκριμένης αίσθησης έλλειψης ή ανάγκης. Οτιδήποτε έχει φτιαχτεί για ένα συγκεκριμένο σκοπό δεν έχει πραγματική δυνατότητα γενίκευσης. Όταν φτιάχνεις κάτι για να συμπληρώσεις κάποια έλλειψη που έχεις αντιληφθεί, σιωπηλά υπονοείς ότι πιστεύεις στον διαχωρισμό. Το εγώ έχει εφεύρει πολλά ευφυή συστήματα σκέψης για αυτό τον σκοπό. Κανένα από αυτά δεν είναι δημιουργικό. Η εφευρετικότητα είναι χαμένη προσπάθεια ακόμα και στην ευφυή της μορφή. Η πολύ εξειδικευμένη φύση της εφεύρεσης δεν είναι αντάξια της αφηρημένης δημιουργικότητας των δημιουργιών του Θεού.

3. Η γνώση, όπως ήδη έχουμε παρατηρήσει, δεν οδηγεί σε πράξεις. Η σύγχυση ανάμεσα στην πραγματική σου δημιουργία και σε αυτό που έχεις φτιάξει για εαυτό σου είναι τόσο έντονη που είναι στην κυριολεξία αδύνατον να γνωρίζεις τίποτα. Η γνώση είναι πάντα σταθερή, και είναι ολοφάνερο ότι εσύ δεν είσαι. Παρόλα αυτά, είσαι απόλυτα σταθερός έτσι όπως σε δημιούργησε ο Θεός. Με αυτή την έννοια, όταν η συμπεριφορά σου είναι ασταθής, διαφωνείς με την ιδέα του Θεού για την δημιουργία σου. Μπορείς να το κάνεις αυτό, αν το επιλέξεις, αλλά αν ο νους βρισκόταν σε ορθή κατάσταση, δεν θα ήθελες καθόλου να το κάνεις.

4. Η θεμελιώδης ερώτηση που κάνεις συνέχεια στον εαυτό σου δεν μπορεί να απευθύνεται καθόλου στον εαυτό σου. Συνεχώς ρωτάς τι είναι αυτό που είσαι. Αυτό υπονοεί ότι η απάντηση δεν είναι μόνο μία που γνωρίζεις, αλλά επίσης ότι βρίσκεται και στην δικαιοδοσία σου να την απαντήσεις. Εν τούτοις, δεν μπορείς να αντιληφθείς τον εαυτό σου σωστά. Δεν έχεις εικόνα που να γίνει αντιληπτή. Η λέξη «εικόνα» πάντα σχετίζεται με την αντίληψη, και δεν είναι μέρος της γνώσης. Οι εικόνες είναι συμβολικές και συμβολίζουν κάτι άλλο. Η ιδέα της «αλλαγής της εικόνας σου» αναγνωρίζει την δύναμη της αντίληψης, αλλά υπονοεί, ακόμα, ότι δεν υπάρχει κάτι σταθερό για να γνωρίσεις.

5. Η γνώση δεν υπόκειται σε ερμηνεία. Μπορεί να προσπαθήσεις να «ερμηνεύσεις» το νόημα, αλλά αυτό είναι πάντα ανοιχτό στο σφάλμα διότι αναφέρεται στην **αντίληψη** του νοήματος. Τέτοιες αντιφάσεις είναι το αποτέλεσμα των προσπαθειών να θεωρείς τον εαυτό σου διαχωρισμένο και μη διαχωρισμένο ταυτόχρονα. Είναι αδύνατον να έχεις μια τόσο θεμελιώδη σύγχυση χωρίς να αυξάνεται η γενική σου σύγχυση ακόμα περισσότερο. Ο νους σου μπορεί να έχει γίνει πολύ ευφυής, αλλά όπως συμβαίνει πάντα όταν η μέθοδος και το περιεχόμενο είναι διαχωρισμένα, αναλώνεται μάταια στο να δραπετεύσει από κάπου που είναι αδύνατον. Η ευφυΐα είναι ολοκληρωτικά διαχωρισμένη από την γνώση, επειδή η γνώση δεν την χρειάζεται. Ο ευφυής τρόπος σκέψης **δεν** είναι η αλήθεια που θα σε ελευθερώσει, όμως είσαι ελεύθερος από την ανάγκη να καταπιαστείς με αυτόν όταν είσαι πρόθυμος να τον εγκαταλείψεις.

6. Η προσευχή είναι ο μόνος τρόπος για να ζητήσεις κάτι. Είναι το μέσον των θαυμάτων. Αλλά η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, διότι αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα. Μόλις γίνει αποδεκτή η συγχώρεση, η προσευχή με την συνηθισμένη έννοια, είναι εντελώς χωρίς νόημα. Η προσευχή για συγχώρεση δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αίτημα να μπορέσεις να αναγνωρίσεις αυτό που ήδη έχεις. Επιλέγοντας την αντίληψη αντί για την γνώση, έθεσες τον εαυτό σου σε μια θέση που θα μπορούσες να μοιάσεις στον Πατέρα σου μόνο μέσα από την αντίληψη του θαύματος. Έχεις χάσει την γνώση ότι εσύ ο ίδιος είσαι ένα θαύμα του Θεού. Η δημιουργία είναι η Πηγή σου και η μόνη σου αληθινή λειτουργία.

7. Η δήλωση «Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή Του» χρειάζεται επανερμηνεία. Η «εικόνα» μπορεί να γίνει κατανοητή ως «σκέψη», και η «ομοίωση» ως «όμοιας ιδιότητας». Ο Θεός δημιούργησε το πνεύμα με την δική Του Σκέψη και με ιδιότητα σαν την δική Του. **Δεν** υπάρχει τίποτα άλλο. Η αντίληψη, από την άλλη πλευρά, είναι αδύνατη χωρίς κάποια πίστη στο «περισσότερο» ή το «λιγότερο». Εμπεριέχει επιλεκτικότητα σε κάθε επίπεδο. Η αντίληψη είναι μια συνεχής διαδικασία αποδοχής και απόρριψης, οργάνωσης και αποδιοργάνωσης, μετακίνησης και αλλαγής. Η αξιολόγηση είναι ένα βασικό κομμάτι της αντίληψης, διότι οι κρίσεις είναι απαραίτητες για να μπορέσεις να επιλέξεις.

8. Τι συμβαίνει στις αντιλήψεις αν δεν υπάρχουν κρίσεις, παρά μόνο τέλεια ισότητα; Η αντίληψη καθίσταται αδύνατη. Την αλήθεια γίνεται μόνο να την γνωρίζεις. Είναι εξίσου αληθινή ολόκληρη, και γνωρίζοντας οποιοδήποτε κομμάτι από αυτήν σημαίνει ότι την γνωρίζεις ολόκληρη. Μόνο η αντίληψη εμπεριέχει μερική επίγνωση. Η γνώση υπερβαίνει τους

νόμους που κυβερνούν την αντίληψη, διότι η μερική γνώση είναι αδύνατη. Είναι όλη ένα και δεν έχει χωριστά κομμάτια. Εσύ που είσαι πραγματικά ένα με αυτή δεν χρειάζεται παρά να γνωρίσεις τον εαυτό σου και η γνώση σου θα είναι πλήρης. Το να γνωρίζεις το θαύμα του Θεού σημαίνει να Τον γνωρίζεις.

9. Η συγχώρεση είναι η θεραπεία της αντίληψης του διαχωρισμού. Είναι απαραίτητη η σωστή αντίληψη του αδελφού σου, διότι οι νόες έχουν επιλέξει να βλέπουν τους εαυτούς τους ως διαχωρισμένους. Το πνεύμα γνωρίζει τον Θεό απόλυτα. Αυτή είναι η θαυματουργή του δύναμη. Το γεγονός ότι ο κάθε ένας έχει ολοκληρη αυτή την δύναμη είναι μια κατάσταση εντελώς ξένη για τον τρόπο σκέψης αυτού του κόσμου. Ο κόσμος πιστεύει ότι αν κάποιος έχει τα πάντα, τότε δεν απομένει τίποτα άλλο. Αλλά τα θαύματα του Θεού είναι τόσο καθολικά όσο και οι Σκέψεις Του διότι **ε να** οι Σκέψεις Του.

10. Η προσευχή χρειάζεται όσο διαρκεί η αντίληψη. Εφόσον η αντίληψη βασίζεται στην έλλειψη, εκείνοι που αντιλαμβάνονται δεν έχουν δεχτεί απόλυτα την Επανόρθωση και δεν έχουν παραδοθεί απόλυτα στην αλήθεια. Η αντίληψη βασίζεται σε μια διαχωρισμένη κατάσταση, έτσι ώστε όποιος αντιλαμβάνεται έστω και λίγο να χρειάζεται θεραπεία. Η επικοινωνία, όχι η προσευχή, είναι η φυσική κατάσταση εκείνων που γνωρίζουν. Ο Θεός και το θαύμα Του είναι αχώριστοι. Πόσο όμορφες αλήθειες είναι οι Σκέψεις του Θεού που ζουν μέσα στο φως Του! Η αξία σου είναι πέρα από κάθε αντίληψη διότι είναι πέρα από κάθε αμφιβολία. Μην αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου με διαφορετικό φως. Γνώρισε τον εαυτό σου στο Ένα Φως όπου το θαύμα που είσαι είναι απόλυτα καθαρό.

VI. Η Κρίση και το Πρόβλημα της Εξουσίας

1. Έχουμε ήδη συζητήσει την Έσχατη Κρίση, αλλά όχι με αρκετές λεπτομέρειες. Μετά την Έσχατη Κρίση, δεν θα υπάρξει άλλη. Η κρίση είναι συμβολική διότι πέρα από την αντίληψη δεν υπάρχει κρίση. Όταν η Βίβλος λέει «Μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε», σημαίνει ότι αν κρίνεις την πραγματικότητα των άλλων δεν θα μπορέσεις ν' αποφύγεις να κρίνεις την δική σου.

2. Η επιλογή να κρίνεις παρά να γνωρίζεις είναι η αιτία της απώλειας της γαλήνης. Η κρίση είναι η διαδικασία στην οποία βασίζεται η αντίληψη, αλλά όχι η γνώση. Το έχω ξανα συζητήσει αυτό σε σχέση με την επιλεκτικότητα της αντίληψης, τονίζοντας ότι η αξιολόγηση είναι η προφανής αναγκαία της προϋπόθεση. Η κρίση πάντα περιέχει απόρριψη. Ποτέ δεν δίνει έμφαση μόνο στις θετικές όψεις αυτού που κρίνει, είτε σε σένα ή στους άλλους. Ότι αντιλαμβάνεσαι και το απορρίπτεις, ή το κρίνεις και ανακαλύπτεις ότι το θέλεις, παραμένει μέσα στο νου σου επειδή το έχεις συλλάβει με την αντίληψη. Μία από τις ψευδαισθήσεις από την οποία υποφέρεις είναι η πίστη ότι αυτό που έχεις κρίνει δεν έχει καμία επίπτωση. Αυτό δεν είναι αλήθεια εκτός κι αν πιστεύεις ότι αυτό το οποίο έκρινες δεν υπάρχει. Προφανώς δεν πιστεύεις κάτι τέτοιο, ειδικά δεν θα το είχες κρίνει. Εν τέλει δεν έχει σημασία αν η κρίση σου είναι σωστή ή όχι. Και στις δύο περιπτώσεις βάζεις την πίστη σου στο μη πραγματικό. Αυτό δεν γίνεται να το αποφύγεις σε καμία μορφή κρίσης, διότι σημαίνει ότι η πραγματικότητα είναι δική σου για να επιλέξεις **από αυτή**.

3. Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. Όταν αναγνωρίσεις τι είσαι και τι είναι οι αδελφοί σου, θα συνειδητοποιήσεις ότι το να τους κρίνεις με οποιοδήποτε τρόπο δεν έχει κανένα απολύτως νόημα. Στην πραγματικότητα, κάθε νόημά τους χάνεται ακριβώς **επε δὴ** τους κρίνεις. Κάθε αβεβαιότητα προέρχεται από την πίστη ότι βρίσκεσαι κάτω από τον εξαναγκασμό της κρίσης. Δεν χρειάζεσαι κρίση για να οργανώσεις την ζωή σου, και σίγουρα δεν την χρειάζεσαι για να οργανώσεις τον εαυτό σου. Στην παρουσία της γνώσης κάθε κρίση αυτόματα αναστέλλεται, και αυτή είναι η διαδικασία που δίνει την δυνατότητα στην αναγνώριση να αντικαταστήσει την αντίληψη.

4. Φοβάσαι πάρα πολύ όλα όσα έχεις αντιληφθεί αλλά έχεις αρνηθεί να αποδεχτείς. Πιστεύεις ότι, εφόσον έχεις αρνηθεί να τα αποδεχτείς, έχεις χάσει τον έλεγχο πάνω τους. Αυτός είναι ο λόγος που τα βλέπεις σε εφιάλτες, ή με ευχάριστες μεταμφιέσεις σε αυτό που φαίνεται ότι είναι τα πιο ευτυχισμένα σου όνειρα. Τίποτα από αυτά που έχεις αρνηθεί να αποδεχτείς δεν μπορεί να έρθει στην επίγνωσή σου. Δεν είναι επικίνδυνα από μόνα τους. Αλλά τα έχεις κάνει να φαντάζουν επικίνδυνα σε σένα.

5. Όταν αισθάνεσαι κουρασμένος, είναι επειδή έχεις κρίνει τον εαυτό σου ως ικανό να

κουράζεται. Όταν κοροϊδεύεις κάποιον, είναι επειδή τον έχεις κρίνει ως ανάξιο. Όταν κοροϊδεύεις τον εαυτό σου, τότε πρέπει να κοροϊδεύεις και τους άλλους, αν όχι για κανένα άλλο λόγο, μόνο και μόνο επειδή δεν μπορείς ν' αντέξεις στην ιδέα ότι είσαι πιο ανάξιος από ό,τι αυτοί. Όλο αυτό σε κάνει να νιώθεις κουρασμένος διότι είναι ουσιαστικά αποκαρδιωτικό. Στην πραγματικότητα, δεν είσαι ικανός να νιώθεις κούραση, αλλά είσαι πολύ ικανός να εξαντλεις τον εαυτό σου. Η ένταση της ακατάπαυστης κρίσης είναι στην κυριολεξία ανυπόφορη. Είναι περίεργο που μια ικανότητα τόσο εξουθενωτική, σου είναι τόσο βαθιά αγαπητή. Όμως, αν επιθυμείς να είσαι ο συγγραφέας της πραγματικότητας, θα επιμένεις στην κρίση. Ακόμα, θα βλέπεις την κρίση με φόβο, αφού πιστεύεις ότι μια μέρα θα χρησιμοποιηθεί εναντίον σου. Αυτή η πεποίθηση μπορεί να υπάρχει μόνο στο βαθμό που πιστεύεις στην αποτελεσματικότητα της κρίσης ως όπλο άμυνας για την δική σου εξουσία.

6. Ο Θεός προσφέρει μόνο έλεος. Τα λόγια σου θα πρέπει να αντανakλούν μόνο έλεος, διότι αυτό έχεις λάβει και αυτό πρέπει να δίδεις. Η δικαιοσύνη είναι ένα προσωρινό μέσο, ή μια προσπάθεια να σου διδάξει την σημασία του ελέους. Περιέχει κρίση μόνο και μόνο επειδή είσαι ικανός για αδικία.

7. Έχω μιλήσει για διαφορετικά συμπτώματα, και σε αυτό το επίπεδο υπάρχει μια σχεδόν ατέλειωτη ποικιλία. Όμως, υπάρχει μόνο μια αιτία για όλα αυτά: το πρόβλημα της εξουσίας. Αυτό είναι «η ρίζα κάθε κακού». Κάθε σύμπτωμα που φτιάχνει το εγώ περιέχει μια αντίφαση, διότι ο νους είναι διχασμένος ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα, έτσι ώστε ό,τι και να φτιάχνει το εγώ να είναι ατελές και αντιφατικό. Αυτή η αστήρικτη θέση είναι αποτέλεσμα του προβλήματος εξουσίας το οποίο, αφού δέχεται την μία ασύλληπτη σκέψη ως λογικό του αξίωμα, μπορεί να παράγει μόνο ιδέες που είναι ασύλληπτες.

8. Το πρόβλημα της εξουσίας είναι στην πραγματικότητα ζήτημα προέλευσης. Όταν έχεις πρόβλημα εξουσίας, αυτό συμβαίνει διότι πιστεύεις ότι είσαι ο συγγραφέας του εαυτού σου και προβάλλεις την αυταπάτη σου στους άλλους. Και τότε αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση σαν οι άλλοι κυριολεκτικά να σε αντιμάχονται για να σου πάρουν τη πηγή της προέλευσης σου. Αυτό είναι το βασικό σφάλμα όλων όσων πιστεύουν ότι έχουν καταχραστεί την δύναμη του Θεού. Αυτή η πίστη είναι πολύ τρομακτική γι αυτούς, αλλά καθόλου δεν απασχολεί τον Θεό. Όμως, είναι πρόθυμος να την ακυρώσει, όχι για να τιμωρήσει τα παιδιά Του, αλλά μόνο και μόνο επειδή Αυτός γνωρίζει ότι αυτή τους κάνει δυστυχισμένους. Στις δημιουργίες του Θεού έχει δοθεί η αληθινή τους Προέλευση, αλλά εσύ προτιμάς να είσαι ανώνυμος όταν επιλέγεις να διαχωρίσεις τον εαυτό σου από τον Συγγραφέα σου. Όντας αβέβαιος για την αληθινή σου Προέλευση, πιστεύεις ότι η δημιουργία σου είναι ανώνυμη. Αυτό σε αφήνει σε μια θέση όπου το να πιστεύεις ότι δημιούργησες τον εαυτό σου, μοιάζει κατανοητό. Η διένεξη για την προέλευση έχει αφήσει μια τέτοια αβεβαιότητα μέσα στο νου σου που μπορεί ακόμα και να αμφιβάλλει για το αν υπάρχεις σ' αλήθεια.

9. Μόνο εκείνοι που παραιτούνται ολοκληρωτικά από κάθε επιθυμία να απορρίπτουν μπορούν να γνωρίσουν ότι είναι αδύνατη η δική τους απόρριψη. Δεν έχεις καταχραστεί την δύναμη του Θεού, αλλά την **έχεις** χάσει. Ευτυχώς, όταν χάνεις κάτι δεν σημαίνει πως αυτό έχει χαθεί. Απλά σημαίνει ότι δεν θυμάσαι που είναι. Η ύπαρξή του δεν εξαρτάται από την ικανότητά σου να το αναγνωρίσεις, ούτε ακόμα και να το εντοπίσεις. Είναι δυνατόν να κοιτάς την πραγματικότητα χωρίς να κρίνεις και απλά να γνωρίζεις ότι είναι εκεί.

10. Η ειρήνη είναι φυσικό κληροδότημα του πνεύματος. Ο καθένας είναι ελεύθερος να αρνηθεί ή να αποδεχτεί την κληρονομιά του, αλλά δεν είναι ελεύθερος να ορίσει τι είναι η κληρονομιά του. Το πρόβλημα για το οποίο ο καθένας πρέπει ν'αποφασίσει είναι το θεμελιώδες ζήτημα της προέλευσης. Όλος ο φόβος έρχεται στο τέλος, και μερικές φορές από πολύ ύπουλες διαδρομές, από την άρνηση της Πατρότητας. Η προσβολή δεν είναι ποτέ προς τον Θεό, αλλά μόνο προς εκείνους οι οποίοι Τον αρνούνται. Το να αρνείσαι την Πατρότητα Του σημαίνει πως αρνείσαι στον εαυτό σου τον λόγο για την ειρήνη σου, έτσι ώστε να βλέπεις τον εαυτό σου μόνο σε κομμάτια. Αυτή η παράξενη αντίληψη **ενα** το πρόβλημα της εξουσίας.

11. Δεν υπάρχει κανένας που να μην νιώθει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο φυλακισμένος. Αν αυτό είναι το αποτέλεσμα της δικής του ελεύθερης βούλησης τότε πρέπει να θεωρεί ότι βούληση του δεν είναι ελεύθερη, ειδάλλως η κυκλική λογική αυτής της θέσης θα ήταν προφανής. Η ελεύθερη βούληση πρέπει να οδηγεί στην ελευθερία. Η κρίση πάντα φυλακίζει διότι διαχωρίζει κομμάτια πραγματικότητας σύμφωνα με την ασταθή κλίμακα των επιθυμιών. Οι επιθυμίες δεν είναι γεγονότα. Το να επιθυμείς σημαίνει ότι υπονοείς ότι η βούληση δεν είναι αρκετή. Εν τούτοις, κανένας που να έχει ορθό νου δεν πιστεύει ότι το να επιθυμεί είναι εξίσου πραγματικό με το να βούλεται. Αντί να λες «Αναζητείστε πρώτα την Βασιλεία των Ουρανών», λέγε, «Να **θέλετε** πρώτα την Βασιλεία των Ουρανών», και θα έχεις πει, «Γνωρίζω

τι είμαι και αποδέχομαι την δική μου κληρονομιά».

VII. Δημιουργώντας Εναντίον της Εικόνας του Εαυτού

1. Κάθε σύστημα σκέψης πρέπει να έχει ένα σημείο εκκίνησης. Αρχίζει είτε με μια κατασκευή ή με μία δημιουργία, μια διαφορά που έχουμε ήδη συζητήσει. Η ομοιότητά τους βρίσκεται στην δύναμή τους σαν θεμέλιο λίθοι. Η διαφορά τους έγκειται στο τι βασίζεται πάνω σε αυτά. Και τα δύο είναι ακρογωνιαίοι λίθοι για το σύστημα πίστης σύμφωνα με το οποίο ζει κάποιος. Είναι λάθος να πιστεύεις ότι ένα σύστημα σκέψης βασισμένο σε ψεύδη είναι αδύναμο. Τίποτα από ό,τι έχει φτιάξει ένα παιδί του Θεού δεν είναι άνευ δύναμης. Είναι πολύ βασικό να το συνειδητοποιήσεις αυτό, ειδάλλως δεν θα μπορέσεις να ξεφύγεις από την φυλακή που έχεις φτιάξει.

2. Δεν μπορείς να επιλύσεις το πρόβλημα εξουσίας υποτιμώντας την δύναμη του νου σου. Αν κάνεις κάτι τέτοιο εξαπατάς τον εαυτό σου, και αυτό θα σε βλάψει επειδή πραγματικά κατανοείς την δύναμη του νου. Ακόμα συνειδητοποιείς ότι δεν γίνεται να τον εξασθενήσεις όπως δεν μπορείς να εξασθενήσεις τον Θεό. Ο «διάβολος» είναι μια τρομακτική ιδέα επειδή φαίνεται πως είναι υπερβολικά ισχυρός και πάρα πολύ δραστήριος. Γίνεται αντιληπτός ως μια δύναμη που μάχεται τον Θεό, πολεμώντας Τον για να διεκδικήσει την ιδιοκτησία των δημιουργιών Του. Ο διάβολος εξαπατά με ψέματα, και χτίζει βασιλεία στα οποία τα πάντα έρχονται σε άμεση αντίθεση με τον Θεό. Παρόλα αυτά, μάλλον ελκύει τους ανθρώπους παρά τους απωθεί, και είναι πρόθυμοι να του «πουλήσουν» τις ψυχές τους σε αντάλλαγμα δώρων χωρίς πραγματική αξία. Αυτό δεν βγάζει απολύτως κανένα νόημα.

3. Έχουμε συζητήσει και πριν για την πτώση ή τον διαχωρισμό, αλλά η σημασία του πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητή. Ο διαχωρισμός είναι ένα σύστημα σκέψης αρκετά πραγματικό μέσα στον χρόνο, όχι όμως και στην αιωνιότητα. Όλα τα πιστεύω είναι αληθινά για αυτόν που τα πιστεύει. Ο καρπός μόνο ενός δένδρου ήταν «απαγορευμένος» στον συμβολικό κήπο. Αλλά ο Θεός δεν γίνεται να τον είχε απαγορεύσει, αλλιώς δεν θα ήταν δυνατόν να φαγωθεί. Αν ο Θεός γνωρίζει τα παιδιά Του, και σε διαβεβαιώνω πως τα γνωρίζει, θα τα έβαζε ποτέ σε μια τέτοια θέση όπου θα ήταν δυνατή η καταστροφή τους; Το «απαγορευμένο δένδρο» ονομάστηκε «δένδρο της γνώσης». Όμως ο Θεός δημιούργησε την γνώση και την έδωσε ελεύθερα στις δημιουργίες Του. Σε αυτό τον συμβολισμό έχουν δοθεί πολλές ερμηνείες, αλλά μπορείς να είσαι βέβαιος ότι όποια ερμηνεία βλέπει είτε τον Θεό ή τις δημιουργίες Του ως ικανές να καταστρέψουν τον δικό Τους σκοπό, σφάλλει.

4. Το να τρως από τον καρπό του δένδρου της γνώσης είναι μια συμβολική έκφραση για τον σφετερισμό της ικανότητας για αυτοδημιουργία. Αυτή είναι η μοναδική έννοια κατά την οποία ο Θεός και οι δημιουργίες Του δεν είναι συν-δημιουργοί. Η πεποίθηση ότι είναι, υπονοείται στην «αντίληψη του εαυτού», ή στην τάση του εαυτού να φτιάχνει μια εικόνα του εαυτού του. Οι εικόνες γίνονται αντιληπτές, όχι γνωστές. Η γνώση δεν μπορεί να εξαπατήσει, αλλά η αντίληψη μπορεί. Μπορεί να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αυτό-δημιουργό, αλλά δεν μπορείς να κάνεις κάτι περισσότερο από το να το πιστεύεις. Δεν μπορείς να το κάνεις αληθινό. Και, όπως έχω πει και πριν, όταν τελικά αντιληφθείς ορθά δεν γίνεται να μην χαρείς που δεν μπορείς. Μέχρι τότε, όμως, η πίστη ότι μπορείς είναι η ακρογωνιαία λίθος του συστήματος σκέψης σου, και όλες οι άμυνες σου χρησιμοποιούνται για να επιτεθούν στις ιδέες που μπορεί να το φέρουν αυτό στο φως. Ακόμα πιστεύεις ότι είσαι μια εικόνα δικής σου κατασκευής. Ο νους σου έχει διαχωριστεί από το Άγιο Πνεύμα σε αυτό το σημείο, και δεν υπάρχει λύση όσο πιστεύεις το μόνο πράγμα που είναι στην κυριολεξία αδιανόητο. Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπορείς να δημιουργείς και είσαι γεμάτος φόβο γι αυτό που φτιάχνεις.

5. Ο νους μπορεί να κάνει την πίστη στον διαχωρισμό πολύ πραγματική και πολύ τρομακτική, και αυτή η πίστη είναι ο «διάβολος». Είναι ισχυρός, δραστήριος, καταστροφικός και ξεκάθαρα σε αντίθεση με τον Θεό, διότι αρνείται κυριολεκτικά την Πατρότητά Του. Κοίταξε την ζωή σου και δες τι έχει φτιάξει ο διάβολος. Αλλά συνειδητοποίησε ότι όλο αυτό το κατασκευάσμα θα καταρρεύσει στο φως της αλήθειας, διότι είναι θεμελιωμένο σε ένα ψέμα. Η δημιουργία σου από τον Θεό είναι το μόνο θεμέλιο που δεν γίνεται να διασαλευθεί, διότι το φως βρίσκεται σε αυτό. Το σημείο εκκίνησής σου είναι η αλήθεια, και πρέπει να επιστρέψεις στην Αρχή σου. Πολλά έχουν ειπωθεί από τότε, και τίποτα δεν έχει γίνει πραγματικά. Ο Εαυτός σου βρίσκεται ακόμα μέσα στην ειρήνη, παρόλο που ο νους σου βρίσκεται σε σύγκρουση. Δεν έχεις ακόμα διανύσει μεγάλη απόσταση στο ταξίδι για την επιστροφή, γι αυτό νιώθεις τόσο φόβο. Καθώς πλησιάζεις προς την Αρχή σου, αισθάνεσαι τον φόβο καταστροφής του συστήματος σκέψης σου σαν να είναι ο φόβος του θανάτου. Δεν υπάρχει θάνατος αλλά υπάρχει μια πίστη σε

αυτόν.

6. Το κλαδί που δεν αποφέρει καρπούς θα κοπεί και θα μαραθεί. Να χαίρεσαι γι αυτό! Το φως θα λάμψει από το αληθινό Θεμέλιο της ζωής, και το δικό σου σύστημα σκέψης θα σταθεί διορθωμένο. Δεν γίνεται να σταθεί διαφορετικά. Εσύ που φοβάσαι την σωτηρία επιλέγεις τον θάνατο. Η ζωή και ο θάνατος, το φως και το σκοτάδι, η γνώση και η αντίληψη, δεν συμφιλιώνονται. Αν πιστεύεις ότι γίνεται να συμφιλιωθούν σημαίνει ότι πιστεύεις ότι δεν μπορούν να συμφιλιωθούν ο Θεός με τον Υιό Του. Μόνο η ενότητα της γνώσης είναι ελεύθερη από σύγκρουση. Το Βασίλειό σου δεν βρίσκεται σε αυτό τον κόσμο διότι σου εδόθη πέρα από αυτό τον κόσμο. Μόνο σε αυτό τον κόσμο έχει νόημα η ιδέα του προβλήματος εξουσίας. Τον κόσμο τον έχει εγκαταλείψει η αλήθεια και όχι ο θάνατος και την αλήθεια μπορούν να την γνωρίσουν όλοι αυτοί για τους οποίους δημιουργήθηκε η Βασιλεία, και τους οποίους περιμένει.